

[Poul Schlüter.]

dias neutralitet, dels har anvendt disse lande som forsyningsruter i transporten af mandskab og materiel fra Nord- til Sydvietnam, dels har foretaget en lang række overgreb imod den lokale befolkning. Hvor trist det end er, så hjælper det ikke at lukke øjnene for, at naturligvis er der nogen logik i, at man fra Sydvietnams side har set det som en militær nødvendighed, fordi man jo fører krig, at søge at afbryde disse forbindelseslinjer igennem de neutrale nabostater. Lige trist er det, og jeg er enig med udenrigsministeren i, at det ville være lykkeligt, hvis man kunne se en stadig begrænsning af konflikten.

I den forbindelse synes jeg også, man må hæfte sig ved den meget store tilbagetrækning, som er sket af de amerikanske troppekontingenter. Udenrigsministeren nævnte i sin redegørelse, at mens der for godt 2 år siden var stationeret mere end 550.000 amerikanske tropper, er der nu kun omkring 280.000, og der er grund til at tro, at den amerikanske regering fortsat vil gennemføre tilbagetrækninger, måske endda af størrelsen 12.000 mand om måneden. Jeg synes ikke, man kommer uden om at anerkende den præcision og den fasthed, den amerikanske regering her har lagt for dagen. Jeg synes, det fortjener respekt og anerkendelse, og jeg synes, man må se i øjnene, at en hurtigere amerikansk tilbagetrækning end den, som vitterlig har fundet sted, er der vel næsten ingen som har kunnet forestille sig.

Til sidst skal jeg vende mig til spørgsmålet om optagelse af diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Udenrigsministeren redegjorde udførligt for, at når det drejer sig om den fysiske respekt eller anerkendelsen af, at der findes et Nordvietnam, som er ledet af en regering, der har magten i landet, ligger der heri slet ingen problemer, heller ikke folkeretligt. Det spørgsmål, som er bragt op, er alene, om Danmark på nuværende tidspunkt skulle optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Om det vil jeg sige, at efter min opfattelse ville et sådant dansk skridt på nuværende tidspunkt med rette blive betragtet som en politisk indblanding i en standende konflikt. Det ville blive opfattet som en politisk demonstration, som en standpunkttagen midt under den ulykkelige krigsførelse. Folketin-

get vedtog jo den 4. juni i fjor en dagsorden, som indeholdt den tanke, at den danske regering skulle optage kontakt med andre lande, herunder de nordiske, om tidspunktet for en optagelse af diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Vi ved jo nu, at sådan kontakt har været etableret, og vi ved også, at hidtil har de svar, den danske regering har modtaget fra andre stater, herunder de nordiske, som endnu ikke har anerkendt eller rettere optaget diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, ganske klart været, at der ingen interesse var for en sådan ændring i de andre landes politik. Her har altså ikke endnu været nogen tvivl, og derfor mener jeg, at på nuværende tidspunkt må man tage udenrigsministerens synspunkter på dette område til efterretning. Der er intet, som taler for, at det ville føre til noget nyttigt eller blive forstået af andre, om Danmark isoleret i dag anerkendte Nordvietnam og optog diplomatisk forbindelse med regeringen i Nordvietnam.

Hr. Per Hækkerup holdt på dette område en uhyre interessant tale. Der var dog en meget klar forskel imellem tonen i talen og indholdet i dagsordenen; det var næsten som vand og ild. Der gik allerede i frokostpausen rygter her i huset om, at hr. Per Hækkerup skulle have glemt at gøre opmærksom på, at dagsordensforslaget fremsatte han på to partiers vegne, nemlig på socialdemokratiets og SF's, og jeg var såmænd forberedt på at gøre hr. Per Hækkerup den tjeneste at rette misforståelsen, når jeg fik ordet. Men det har han altså selv gjort i mellemtiden, og det kan måske bidrage til at forklare, at der var denne ild-og-vand-forskel imellem, hvad hr. Per Hækkerup sagde, hvad hans præmisser var i hans tale, og så det ordmæssige indhold i hans dagsorden.

Jeg vil gerne sige om talen, at jeg synes, det var rigtigt, at hr. Per Hækkerup fremhævede, at en sådan optagelse af diplomatisk forbindelse kunne man tænke sig skulle ske inden for, hvad han kaldte en overskuelig fremtid. Nu er det jo lidt af en skønssag, hvor langt man kan skue ind i fremtiden. Hr. Per Hækkerup fremhævede også, at det var naturligt, om den danske regering i denne sag fortsat førte forhandlinger med andre lande; det er jeg enig i. Derefter gav hr. Per Hækkerup et referat af det skift,